

цузския и английския стилове въ драматическото искусство, — сир., между искусственото и естественото, между плитката и надута риторика и истинското човѣшко чувство. Въ 1770 **Л.** билъ назначенъ библиотекаръ въ Волфенбютелъ. Слѣдъ двѣ години се появила неговата прѣкрасна трагедия *Емилия Галоти*; а отъ 1774 до 1778, прочутитѣ *Wolfenbüttler Fragmente eines Ungenannten*. Тия волфенбютелски откъслечи докарали горчиви нападки на **Л.**, нѣ отпослѣ се разбрало, че авторътъ имъ билъ Реймарусъ. Слѣдъ това **Л.** влѣзълъ въ богословски прѣпирни, и издалъ *Анти-Геце*; тука се отнася и неговия *Натанъ Мждрецътъ*, драматическа поема, съ която той е увѣнчалъ дѣятелността си не само като драматургъ, а и като естетикъ и философъ. Вджновителната идея на тая драма е вѣротърпимостта. **Л.** е оставилъ и нѣколко опита върху философски прѣдмѣти: *За сношенята на Лайбница съ Спиноза*; *За сжизността на прѣдмѣтитъ извънъ божеството*; *Въспитанието на човѣшкия родъ* и др. Той се отличавалъ съ голѣма ученостъ и изряденъ здравъ разумъ. Стилътъ му е чистъ, точенъ и блескавъ. Като драматургъ **Л.** сж сравнявали съ Дидро, само че той е по-простъ и по-истиненъ; ала той захваща първо мѣсто като критикъ, и, ако е създалъ, както се припознава, германския театръ, то е било още по-вече съ съвѣтитѣ и съ прѣвъсходнитѣ си уроци, отколкото съ образцитѣ, които е далъ.

Най-пълното издание на **Л.** витѣ трудове е Лашмановото (Берлинъ, 1838 — 1840, 13 т. 8-о). Нѣкои отъ съчиненията му сж

прѣведени на езика ни; такъви сж: *Емилия Галоти* (прѣводъ отъ П. Семерджиева, Загребъ, 1873; и новъ прѣводъ отъ Д-ръ К. Кръстева, София, 1900) и *Мисъ Сара Сампсонъ*, прѣведена отъ руски отъ Г. Бъчварова (Шументъ, 1895). Виж. и съчин. на М. М. Филипова *Лесингъ, неговия животъ и литературната му дѣятелностъ*, прѣведено отъ рус. отъ Ж. Димитрова (Варна, 1898).

Лескинъ (Августъ Leskien). Единъ отъ най-виднитѣ съврѣмenni слависти и отличенъ лингвистъ, професоръ на словѣнскитѣ езици въ Лайпцигъ, род. въ Килъ въ 1840. Най-важнитѣ му трудове сж: *Handbuch der altbulgarischen Sprache* (Ръководство по старобългарския езикъ; Ваймаръ, 1871; 2-о изд. прѣработено на нови основи, 1886; руски прѣводъ съ допълнение отъ А. Шахматова, Москва, 1890); *Die Declination im Slavisch-Litauischen und Germanischen* (Склонение въ словѣнско-литовски и германски; Лайпцигъ, 1876) — трудъ, който е положилъ началото на така-наречената «новограматическа» школа въ Германия; *Der Ablaut der Wurzelsilben im Litauischen* (Измѣнение на кореннитѣ срички въ литовския езикъ; Лайпцигъ, 1884) — много цѣнно издирване въ областта на литовския вокализмъ; *Untersuchungen über Quantität und Betonung in den slawischen Sprachen* (Изслѣдвания върху квантитета и ударението въ словѣнскитѣ езици; Лайпцигъ, 1885 и 1893), посветени на изучаването на сърбското ударение; *Die Bildung der Nomina im Litauischen* (Образуване на имената въ литовски езикъ; Лайпцигъ, 1891) — фундаменталенъ трудъ. Освѣнъ това, **Л.** е напечаталъ